

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam
Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In
Qvibvs Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo
Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Qu. XX. Quomodo prædictæ perfectiones debeant removeri, & negari de
Deo in myst. Theol.?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38621

QVÆSTIO XX.

Quomodo predictæ perfectiones debeant removeri, & negari de DEO in contemplatione mysticæ

OMNIA, quæ DEO tribamus ex cognitione creaturarum, ut causa omnium, magis propriæ, & verius non tribuenda, sed deneganda esse, docet sanctus Diony whole, ubi supra. Sed quia aliqua dicuntur de DEO verè, & propriè, alia metaphorice, queritur, an æquiter, & eodem modo omnia denegare, & quomodo?

Dicendum est primum, perfectiones secundum quid, quæ solum de DEO dicuntur metaphorice, absoluè posse & debere ab eo removeti, & negari; cognoscendo, & confiendo DEUM non esse solem, neque leonem, neque iras, neque moveri, &c. Prob. quia fides, & ratio dicit, hæc non esse formaliter in DEO, sed lumen illi attribui per quamdam appropriationem & metaphoram, sub qua intelligitur aliqua perfectio simpliciter simplex, ut esse sapientem, justum, misericordem, &c. que, licet sic formaliter in DEO, non tamen sub illo conceputa imperfecto, & improprio.

Dicendum est secundum, perfectiones simpliciter simplices, que verè, & propriè dicuntur de DEO, ut esse ens, substantiam, spiritum, unum, trinum, bonum, verum, sapientem, omnipotentem, &c. non debere negari absolute, quasi non sint in illo secundum omnem perfectionem, quam dicunt; sed negari esse in illo, ut à nobis concipiatur: quod si semper ex conceptu creaturarum imperfecto, & involuto, potentialitate, compositione, limitatione, & aliis imperfectionibus DEO repugnatibus. Quamvis enim conceptus ens, vel substantia, &c. non includat essentialement imperfectiōnem, semper tamen concipiatur à nobis ad modum ensis creati involventis imperfectionem: & dum concipiatur ens ut sic, non concipiatur à nobis ut substantia, aut spiritus, aut sapiens, &c. ac proinde cum limitatione, quia non est in DEO, in quo omnia sunt idem sine distinctione reali. Similiter cum concipiatur ut sapiens, & per modum concreti accidentalis, & sapientia per modum accidentis abstracti, & sic de ceteris, quæ omnia ex predicto modo cognoscendi involvunt imperfectionem à DEO remandam.

Non negamus igitur absolute, DEUM esse unum, & trinum, & bonum, & sapientem, &c. sed non esse talem modo, quo à nobis ista concipiatur. Nec est necesse ad contemplationem mysticam formare antecedenter vel concomitantem itas propositiones, DEUS non est unus, vel Deus non est sapiens, ut à nobis concipiatur: sed quando nobis sic proponitur, non debemus habere in illo conceptu positivo, sed simplici cognitione ulterius ascendere, & apprehendere DEUM, ut quid sublimius, & ex ista apprehensione positiva ascendere ulterius & ulterius, donec formem illius conceptum, DEUM esse super omnia cognoscibilis, quid ineffabile, incomprehensible, & nobis ignotum: & quo magis lumine fidei, vel alio divinitus insufo penetrabitur ista veritas, eo magis intellectus ab ea caligine seu luce inaccessa.

Thom. à Iesu Oper. Tom. II.

illuminabitur, & sic in eo simpliciter inveni dehus melius DEUM contemplabitur, & cognoscet.

Objicies primum, quando affirmatio vera est, negatio falsa esse debet, sed vera est ista affirmatio, DEUS est unus, est veritas, est vita, &c. ergo falsa erit ista negatio, DEUS non est unus, non est veritas, non est vita, &c. Resp. dist. maiorem, quando affirmatio & negatio sunt de eodem, & sub eodem modo concedi, si minus neg. Non autem eadem, & sub eodem modo de DEO affirmanus & negamus prædicta: affirmanus enim DEUM esse unum, veritatem, & vitam modo perfectissimo, & deo convenienter; negamus vero esse unum, veritatem, & vitam modo imperfecto sicut à nobis ex creaturis concipiatur: jam ergo non negamus eadem, quia affirmanus, quia que affirmanus & ponimus in DEO non sunt modi imperfecti, quibus in creaturis illæ perfectiones existant; cum negamus modum aliquem imperfectum, non negamus quod affirmanus, nec tollimus quod possumus. Item, quia quando affirmanus DEUM esse, aut esse bonum, &c. affirmamus hoc quoad est, sicut fides affirmat, non tamen quod quid est, quod fides non indicat: quando autem hoc negamus, est quod quid est, scilicet, non esse sicut in cognoscimus, non posse nos cognoscere quid DEUS sit: non autem contrariantur cognoscere a se, & ignorare quid sit.

Objicies secundo, ratio cur Dionysius docebat negationes non esse contrarias his affirmationibus, est, quia DEUS est prior privationibus, & tam affirmationi, quam negationi, sed hoc non consonat cum nostra solutione, nec tollit contradictionem: ergo, &c. Resp. neg. minorem, DEUS enim prior est creaturis, & proinde est prior affirmatio: quod si semper ex conceptu creaturarum imperfecto, & involuto, potentialitate, compositione, limitatione, & aliis imperfectionibus DEO repugnatibus. Quamvis enim conceptus ens, vel substantia, &c. non includat essentialement imperfectiōnem, semper tamen concipiatur à nobis ad modum ensis creati, involventis imperfectionem: & dum concipiatur ens ut sic, non concipiatur à nobis ut substantia, aut spiritus, aut sapiens, &c. ac proinde cum limitatione, quia non est in DEO, in quo omnia sunt idem sine distinctione reali. Similiter cum concipiatur ut sapiens, & per modum concreti accidentalis, & sapientia per modum accidentis abstracti, & sic de ceteris, quæ omnia ex predicto modo cognoscendi involvunt imperfectionem à DEO remandam.

Objicies tertium, DEUS nec per negationem, nec per affirmationem cognoscitur quid sit: ergo nec minus, nec magis vel è cognoscitur hoc, vel illo modo: ergo non rectè dici Dionysius ea, quæ de DEO affirmanus, proprius & verius negati. Resp. licet à quæ verè cognoscamus positivè ex creaturis DEUM quod an est, & cognoscamus negativè DEUM non esse quid creatum, nec similem creaturis, eo quod omnes istæ cognitiones in fide fundentur: verius tamen est, DEUM non esse talem in se ipso sicut illum cognoscimus, quā DEUM talem esse sicut illum cognoscimus. Et iterum verius est nos cognoscere DEUM esse nobis ignotum, nempe quod quid est, quam cognoscere, quid illum cognoscamus; & ideo verius est nos cognoscere DEUM per itam ignorantiam, nam, ut dicit D. Thom. in lib. de divin. nom. cap. 7. let. 4. cognoscitur DEUS per ignorantiam nostram, in quantum scilicet hoc ipsum est DEUM cognoscere, quod nos scimus, nos ignorare de DEO quid sit.